

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **L. K.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, čj. KUKHK-12188/DS/2016/SR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 19. 1. 2017, čj. MMHK/012638/2017, sp. zn. P/2207/2016/OS1/Dvo, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b), písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

- zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 7 písm. a) a § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a konkretizoval podklady pro zahájení řízení o přestupku v dané věci. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 7 písm. a) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tím se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b), písm. f) bod 4 a písm. k) téhož zákona. Těchto přestupků se dopustil dne 9. 7. 2016 v 10:11 hodin na silnici č. I/35 u Všestar, ve směru na Jičín s motorovým vozidlem Renault Kangoo, registrační značky, s přívěsem registrační značky 14-SM-10, kdy v místě s nejvýše dovolenou rychlostí mimo obec, tj. 90 km/hod., mu byla naměřena rychlost 119 km/hod., po zvážení odchylky měření rychlost 115 km/hod. Žalobce tak překročil maximální dovolenou rychlost o 25 km/hod. Vozidlo bylo zastaveno v obci Lípa a řidič byl vyzván hlídkou Policie ČR k provedení dechové zkoušky na alkohol přístrojem Dräger, který v 10:16 hod. vykázal hodnotu 0,60 g/kg. Vzhledem k tomu, že nedošlo k jejímu vytisknutí, na místo kontroly byla přizvána další policejní hlídka, která výsledek předmětné dechové zkoušky vytiskla. Při dalších dechových zkouškách byla žalobci v 10:40 hod. naměřena hodnota 0,54 g/kg a v 10:45 hod. hodnota 0,49 g/kg. Při zohlednění možné odchylky měřicího přístroje (tj. 0,24 g/kg alkoholu) bylo možné dovodit hodnoty 0,36 g/kg, 0,30 g/kg a 0,25 g/kg. Při kontrole žalobce také nepředložil řidičský průkaz.
 3. V reakci na odvolací námitky se žalovaný podrobně vyjádřil k námitce, že je nutno postavit nade vší pochybnost, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a zhodnotil dokazování provedené správním orgánem I. stupně. Dle žalovaného tvoří shromážděné důkazy důkazní řetězec, ze kterého lze dovodit zavinění žalobce. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů spolehlivě prokazuje všechny okolnosti spáchaných skutků mající znaky skutkové podstaty předmětných přestupků a dle žalovaného je postaveno najisto, že se jednání dopustil právě žalobce.
 4. K námitce neprokázání materiálního znaku přestupku žalovaný podal definici přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), rozebral formální a materiální znaky přestupku a dovodil, že oba tyto znaky byly v dané věci naplněny. Závěrem se žalovaný podrobně zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou, odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy a mající dostatečný výchovný účinek.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
6. Žalobce předně namítl, že se žalovaný se nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu. Uvedl, že žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na

pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří mohou svým jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Dle žalobce je nutno ovšem rozlišit, zda se jedná o řidiče evidentně pod vlivem alkoholu a řidiče, u něhož není toto jakkoli prokázáno, kdy žalobce nevykazoval během silniční kontroly žádné známky opilosti. V tomto případě lze s ohledem na naměřené množství alkoholu v dechu řidiče a možné množství alkoholu v těle i bez požití alkoholických nápojů, usuzovat na možnou vyšší fyziologickou hodnotu alkoholu u žalobce i s odkazem na konstatování příslušného soudu (žalobce blíže nekonkretizoval ani soud ani příslušné rozhodnutí): „sice do určité míry souhlasí s názorem žalovaného, že to nic nemění na tom, že u žalobce byla zjištěna v krvi hladina alkoholu v uvedené výši, ale na straně druhé podle Pracovního postupu Českého metrologického institutu ... je fyziologická hladina alkoholu v krvi stanovena s ohledem na současné poznatky s dovětkem, že (v) budoucnu může být na základě nově získaných výsledků tato hodnota změněna ...“ Z toho žalobce dovodil, že hodnoty, které mu byly naměřeny, neměly jakoukoli souvislost s požitím alkoholického nápoje a jednalo se pouze o individuální fyziologickou hodnotu, kdy bez průkazného lékařského vyšetření sice tuto tezi nelze potvrdit, ale ani vyvrátit a by mělo být proto postupováno dle zásady *in dubio pro reo*.

7. Žalobce má zato, že s ohledem na výši zbytkové hodnoty alkoholu v jeho dechu se správním orgánům nepodařila prokázat skutečnost, že řídil pod vlivem alkoholu. Dle jeho názoru nestačí takto provedená pozitivní zkouška, i výrobce měřícího zařízení, které bylo použito, uvádí, že dechové zkoušky provedené tímto dechovým analyzátozem nejsou bez následného lékařského vyšetření průkazné.
8. Dle žalobce nebyla jeho vina prokázána i s ohledem na skutečnost, že mezi zastavením vozidla a první dechovou zkouškou uběhla více než hodina a jednání žalobce tak již nemá bezprostřední souvislost s řízením, kdy není prokázáno, že by nepožil alkoholický nápoj až po jízdě.
9. V další námitce žalobce zopakoval stejně jako v předešlé námitce, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu, že žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří řídí pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. Dle žalobce nebylo v tomto případě jednoznačně prokázáno, že by došlo k naplnění alespoň formálních znaků přestupku. Uvedl, že s ohledem na nejasnosti celé věci považuje odůvodnění ohledně naplnění materiálních znaků žalobce za naprosto nedostatečné. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že svým jednáním neohrozil žádného z účastníků silničního provozu. Dle žalobce je sporné i narušení zákonem chráněného zájmu, kdy nepochybně zákonem chráněným zájmem je to, aby se na pozemních komunikacích nepohybovali řidiči, kteří řídí pod vlivem alkoholu a jiných návykových látek, když jakýkoli vliv alkoholu v naměřených hodnotách je naprosto vyloučen a kdy toto množství nemá jakýkoli vliv na reakce a schopnosti žalobce.
10. Závěrem žalobce uvedl, že od začátku řízení argumentoval tím, že před jízdou ani během jízdy nepožil žádný alkohol, ten požil až po zastavení vozidla, a to v takové době, kdy již tato činnost nesouvisela s řízením vozidla, neboť jízdu ukončil. Navíc od zastavení do první dechové zkoušky uběhla téměř hodina.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky, zejména k zákonným znakům přestupku spočívajícího v porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, zopakoval argumentaci uvedenou již v napadeném rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že žalobce naplnil jak formální znaky přestupku, tak i materiální. Dodal, že žalobce zřejmě netušil, že v době započetí jízdy byl pod vlivem alkoholu, ale předchozí den požíval alkohol, přičemž se před započítím jízdy dostatečně nepřesvědčil, že hodnota alkoholu v krvi nepřesahuje fyziologickou hranici. Nepoužil žádný analyzátor alkoholu v dechu ani žádné výpočty, které by ho v této domněnce utvrdily. Naopak policii do oznámení přestupku uvedl, že dne 8. 7. 2016 od 20:00 hod. cca do 24:00 hod. požil 4 x 0,5 l pivo 11° (Rohozec) a jízdu vozidlem započal dne 9. 7. 2016 v 09:30 hod. v obci Jaroměř a ujel cca 20 km. Žalobce věděl, že požíval alkoholické nápoje, přesto se rozhodl řídit motorové vozidlo v době, kdy byl ještě pod jeho vlivem, přičemž jako řidič byl srozuměn s tím, že může ohrozit zájem chráněný zákonem, neboť věděl, že předchozího dne požíval alkoholický nápoj.
12. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě Oznámení přestupku vyhotoveného dne 9. 7. 2016, čj. KRPH-63895-12/PŘ-2016-050206, a spisového materiálu o přestupcích, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Hradec Králové, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 8. 8. 2016 oznámení o zahájení přestupkového řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 5. 9. 2016. Tohoto dne proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami. Další ústní jednání proběhlo dne 16. 11. 2016 rovněž bez účasti žalobce a jeho zástupce a při tomto jednání byli vyslechnuti jako svědci policisté, kteří prováděli předmětnou silniční kontrolu, znovu byly provedeny i důkazy listinami. Oznámením ze dne 19. 12. 2016 byl žalobce, resp. jeho zástupce, vyrozuměn o ukončení dokazování a poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva nevyužili.
15. Následně dne 19. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MMHK/012638/2017, sp. zn. P/2207/2016/OS1/Dvo, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b), písm. f) bod 4 a písm. k) v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 7 písm. a) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Těchto přestupků se měl žalobce dopustit dne 9. 7. 2016 v 10:11 hod. na silnici č. I/35 u Všestaru, ve směru na Jičín s motorovým vozidlem registrační značky v místě s nejvýše dovolenou rychlostí mimo obec (tj. 90

- km/hod.), kde byla vozidlu, které řídil, naměřena rychlost 119 km/hod., tj. po zvážení odchylky měření rychlost 115 km/hod. Žalobce byl současně vyzván policejní hlídkou k provedení dechové zkoušky na alkohol a přístroj Dräger vykázal v 10:16 hod. hodnotu 0,60 g/kg, v 10:40 hod. hodnotu 0,54 g/kg a v 10:45 hod. hodnotu 0,49 g/kg, tj. po zohlednění možné odchylky měřicího přístroje byla výslednou hodnotou hodnota 0,36 g/kg, 0,30 g/kg a 0,25 g/kg. Dále žalobce při kontrole nepředložil řidičský průkaz.
16. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 7.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
17. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
18. Žalobce v žalobě vznesl námitky pouze proti jednomu ze tří přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, a to proti přestupku spadajícímu pod ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích poruší ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, které stanoví, že řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.
19. Ve vztahu k tomuto přestupku v prvním okruhu námitek uvedl, že jsou ve věci pochybnosti v otázce jeho viny, neboť je nutno rozlišit, zda se jedná o řidiče evidentně pod vlivem alkoholu a řidiče, u něhož není toto jakkoli prokázáno, a že žalobce nevykazoval žádné známky opilosti.
20. V daném případě je ze záznamu o dechových zkouškách provedených u žalobce při silniční kontrole dne 9. 7. 2016 na výtisku z přístroje Dräger Alcotest 7510 zřejmé, že v 10:16 hod. byla žalobci naměřena hodnota 0,60 g/kg alkoholu v dechu (po odečtení odchylky měřicího přístroje 0,24 g/kg tak byla zjištěna hodnota 0,36 g/kg alkoholu v dechu), v 10:40 hod. byla žalobci naměřena hodnota 0,54 g/kg alkoholu v dechu (po odečtení stanovené odchylky tak byla zjištěna hodnota 0,30 g/kg alkoholu v dechu), a v 10:45 hod. byla žalobci naměřena hodnota 0,49 g/kg alkoholu v dechu (tj. po zohlednění odchylky tak byla zjištěna hodnota 0,25 g/kg alkoholu v dechu).
21. Jak je již shora uvedeno, podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku mimo jiné tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod jejich vlivem.
22. K problematice tzv. „nulové tolerance alkoholu“ při řízení motorového vozidla a ovlivnění řidiče alkoholem již existuje bohatá judikatura. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2010, čj. 8 As 59/2010-78 (všechny v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) mimo jiné uvedl: „(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel“. Společenská škodlivost žalobcova jednání ve sporovaném přestupku spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobitelné

ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. Při úvaze, byl-li spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, se tedy nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2011, čj. 2 As 56/2011-79 uvedl: „(...) není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od ‚nemarginální‘ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“ Konkrétní okolnosti spáchání přestupku, tj. i naměřená hodnota alkoholu v krvi, mají vliv až na výši sankce za protiprávní jednání.

23. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu proto není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je ryze individuální záležitost), ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. Nejvyšší správní soud k tomuto závěru dospěl např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, čj. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: „Pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (...).“ Nelze proto souhlasit s argumentací žalobce směřující k tomu, že předmětné ustanovení cílí pouze na řidiče, kteří alkoholem ovlivnění jsou a v prokázané míře a že v jeho případě se nepodařilo prokázat, že by byl pod vlivem alkoholu. Vzhledem k tzv. nulové toleranci alkoholu při řízení vozidel není třeba v řízení o přestupku zkoumat, zda a jakým způsobem byl řidič zjištěnou vyšší hladinou alkoholu v krvi ovlivněn, tedy jak konkrétně alkohol působil na jeho schopnosti řídit vozidlo. Řídil-li tedy žalobce vozidlo v době, kdy byl v jeho těle přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil materiální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
24. Rovněž polemika žalobce o individuální fyziologické hladině alkoholu v krvi nemůže obstát. V úvahu je totiž vzata vždy, stejně tak v tomto případě, nejen možná odchylka měření přístroje (0,04 g/kg), ale právě i expertně stanovená fyziologická hladina alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, který může být způsobena jinými vlivy, než přímé požití alkoholu (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, vliv léků, ústní vody, apod.). Proto je hodnota 0,24 g/kg vždy odečítána ve prospěch kontrolované osoby. Jak vyplývá ze shora uvedeného, u žalobce tedy bylo zjištěno množství alkoholu v dechu nad běžnou fyziologickou hladinu.
25. Druhý okruh námitek nazvaný prokázání materiálních znaků přestupku, se částečně prolínal s prvním okruhem námitek a žalobce v něm namítal, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu, a dle žalobce nebylo jednoznačně ani prokázáno, že by došlo k naplnění alespoň formálních znaků přestupku.
26. Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku se správní orgán I. stupně stručně zabýval na straně 7 rozhodnutí a žalovaný pak podrobně na stranách 10 až 14 žalobou napadeného rozhodnutí, odůvodnění je možno označit za dostatečné a s jeho závěry se lze zcela ztotožnit.
27. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem o

přestupcích nebo jiným zákonem, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem je zřejmý. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.

28. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Zakazuje-li § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu, pak ten, kdo toto nerespektuje, porušuje zákon. Jednání přitom může spočívat v konání i opomenutí. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, chráněným zájmem zde je, jak správně uvedl žalovaný, jednak organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti, individuálně pak zájem těch, kteří dodržují zákaz řízení pod vlivem alkoholu, a tak jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Jestliže zákon o silničním provozu stanoví v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tzv. nulovou toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel, chrání tím bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích. Zakotvením nulové tolerance hladiny alkoholu je současně definován zájem společnosti na tom, aby řidiči vozidla pod vlivem alkoholu neřídili. Nerespektování tohoto zákonem stanoveného zákazu proto porušuje uvedený chráněný zájem, neboť je potencionálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé (k tomu srov. např. shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního ze dne 21. 9. 2010, čj. 8 As 59/2010-78. Žalobce proto svým jednáním, tj. porušením uvedené povinnosti, materiální stránku předmětného přestupku bezpochyby naplnil. Protiprávní jednání žalobce tak ohrozilo jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost, přestože k přímému ohrožení jiných účastníků silničního provozu nedošlo.
29. Zcela bez významu jsou žalobcovy spekulace o tom, zda byl ovlivněn alkoholem v takové míře, že by ohrozil ostatní účastníky silničního provozu (že nebylo prokázáno, že by je ohrozil) a že je vyloučeno, že by alkohol v naměřených hodnotách měl na reakce a schopnosti žalobce vliv. Tyto úvahy jsou zcela irelevantní pro zodpovězení otázky, zda žalobce naplnil či nenaplnil skutkovou podstatu daného přestupku.
30. Nutno proto uzavřít, že správní orgány dospěly ve věci ke správnému závěru, dle kterého žalobce řídil vozidlo v době, kdy byl pod vlivem alkoholu, tj. řídil vozidlo v rozporu se zákazem stanoveným § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
31. Dlužno dodat, že není pravdivé ani tvrzení žalobce, že mezi zastavením vozidla a první dechovou zkouškou uběhla více než hodina. Rychlost jízdy vozidla žalobce byla změřena v 10:11 hod., vozidlo bylo zastaveno za pomoci výstražného světla STOP v 10:15 hod., první dechová zkouška byla provedena v 10:16 hod., další v 10:40 hod. a poslední v 10:45 hod. Uvedené časové údaje vyplývají zcela jednoznačně z listin založených ve správním spise, konkrétně z úředního záznamu vypracovaného dne 14. 7. 2016, z oznámení přestupku vypracovaného na místě dne 9. 7. 2016 (žalobcem i podepsaného), z

úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů vypracovaného rovněž na místě dne 9. 7. 2016, ze záznamu o přestupku spočívajícím v překročení rychlosti (ke změření došlo přesně v 10:11:52 hod.), z výpovědí svědků (tj. kontrolu provádějících policistů), z oznámení o ukončení dokazování ze dne 19. 12. 2016 a nakonec jsou tyto údaje uvedeny i v rozhodnutí správních obou stupňů. Nesprávný čas, a to pouze změření rychlosti žalobcova vozidla, se objevil jen v Oznámení přestupku vypracovaném dne 9. 7. 2016, kde je uveden nesprávný čas změření rychlosti v 9:11 hod., to pak bylo správním orgánem přejato do oznámení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 8. 8. 2016 a do prvního protokolu o ústním jednání ze dne 5. 9. 2016, ale již v protokole o ústním jednání dne 16. 11. 2016 byla tato chyba odstraněna a výslovně poznamenáno, že správný čas je 10:11 hod. O časovém sledu průběhu silniční kontroly od změření rychlosti a následného zastavení vozidla žalobce tedy nejsou v dané věci žádné pochybnosti. Navíc lze poznamenat, že i pokud by policejní kontrola trvala delší dobu a dechová zkouška by proběhla až po delší době od zastavení vozidla, bylo by to bezpochyby ve prospěch samotného řidiče, protože v průběhu času se alkohol v těle stále postupně odbourává. Ani to, že výsledek první dechové zkoušky nebyl vytisknut okamžitě po změření pro problémy s mobilní tiskárnou, nemělo na věc žádný vliv.

32. Nutno dodat, že žalobcovo tvrzení, že požil alkohol až po zastavení vozidla, kdy již tato činnost nesouvisela s řízením vozidla, neboť jízdu ukončil, a že nebylo prokázáno, že by nepožil alkoholický nápoj tak až po jízdě, lze označit za úsměvné. Je totiž zcela absurdní jeho nynější tvrzení, že by snad požil alkohol během samotné silniční kontroly, tj. po zastavení vozidla policisty a ještě před změřením alkoholu v jeho dechu. Navíc ani kontrolu provádějící a tedy na místě přítomní policisté ve svědeckých výpovědích neuvedli nic o tom, že by žalobce v průběhu silniční kontroly popíjel alkohol.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 6. února 2019

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně